

Sygn. akt I ACa 818/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Bess
Sędziowie:	SSA Teresa Rak SSA Paweł Czepiel (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2019 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **Międzynarodowemu Portowi Lotniczemu im. (...) sp. z o.o. w B.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 lutego 2018 r. sygn. akt I C 1246/11

- 1. umorzyć postępowanie apelacyjne w zakresie zaskarżenia wyroku w punkcie III i IV w części dotyczącej obowiązku pobrania od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwoty 6581,42 zł;**
- 2. oddala apelację w pozostałej części;**
- 3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Teresa Rak SSA Jerzy Bess SSA Paweł Czepiel

Sygn. akt I ACa 818/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 5 lipca 2019 r.

Powód **M. K.** w pozwie wniesionym w dniu 6 lipca 2011 r., skierowanym przeciwko stronie pozwanej **Międzynarodowemu Portowi Lotniczemu im. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.** wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty **358.200 zł** z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Powód wskazał, że jest właścicielem nieruchomości składającej się z działki nr (...), o pow. 0,31 ha, położonej w M. gm.(...), zabudowanej budynkiem mieszkalnym o pow. około 164 m⁽²⁾ oraz budynkiem gospodarczym o pow. 110 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy dla K. w K. Zamiejskowy Wydział VII Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi KW nr (...).

Powód podał, iż zgodnie z uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z 25 maja 2009 r., w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska K.-B. (dalej: (...)), zarządzanego przez pozwaną Spółkę, nieruchomość ta w znalazła się w strefie A pow. obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska.

Wobec tego powód doznał szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości. Szkoda ta wynika z ograniczenia w zakresie przeznaczenia oraz sposobu korzystania z nieruchomości. W szczególności dotyczy to konieczności zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynku. Powód zmuszony jest zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwą izolację akustyczną ścian zewnętrznych i stropów budynków, wymienić okna i drzwi w przegrodach zewnętrznych, co stanowi wydatek w łącznej kwocie 150.000 zł. Ograniczenie możliwości lokalizowania obiektów użyteczności publicznej w pobliżu oraz rozbudowy istniejącego budynku powoda wpłynęło też na obniżenie wartości nieruchomości, a odszkodowanie z tego tytułu powód określa na kwotę 208.200 zł.

Strona pozwana **Międzynarodowy Port Lotniczy im. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.** wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Strona pozwana przyznała, iż w dniu 25 maja 2009 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr(...) w sprawie utworzenia o.o.u. dla zarządzanego przez stronę pozwaną lotniska K.-B. w związku z przekroczeniem standardów jakości środowiska w zakresie dopuszczalnych poziomów dźwięku (nadmiernego hałasu powodowanego przez lądujące/startujące samoloty) – uchwała ta weszła w życie w dniu 11 lipca 2009 r.

W ocenie strony pozwanej powód nie wykazał poniesienia kosztów związanych z przywróceniem właściwego klimatu akustycznego budynku zlokalizowanego na nieruchomości. Powód może zaś zgodnie z art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 519 ze zm. dalej: „u.p.o.ś.) domagać się tylko zwrotu kosztów uprzednio przez niego osobiście poniesionych, a nie koniecznych do wydatkowania w przyszłości.

Strona pozwana zarzuciła też, że wskutek wejścia w życie Uchwały (...) nie doszło do ograniczenia możliwości korzystania przez powoda z nieruchomości, a sam zakaz lokalizacji obiektów użyteczności publicznej nie wpływa na wartość działki powoda. Spadek wartości nieruchomości musi być związany z ograniczeniami wprowadzonymi o.o.u., a nie domniemanym spadkiem popytu na lokale mieszkalne czy też zwiększeniem poziomu hałasu emitowanego przez lotnisko, które funkcjonuje już od 1964 r. Powód nie wykazał zatem, że ustanowienie o.o.u. wprowadziło nowe ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości i ograniczenia te zmieniają dotychczasowy sposób korzystania z nieruchomości oraz miały bezpośredni wpływ na powstanie szkody oraz jej wysokość.

Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 113.283,54 zł z ustawowymi odsetkami do dnia 31 grudnia 2015r. i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty od dnia 21 lipca 2011r., a w pozostałej części oddalił powództwo. Ponadto Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 5.195,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Krakowie od powoda, z roszczenia zasądzonego na jego rzecz, 6.581,42 zł oraz od strony pozwanej 13.985,53 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym w sprawie było, że powód jest właścicielem nieruchomości składającej się z działki nr (...), o powierzchni 0,31 ha, położonej w M. gm. (...), zabudowanej budynkiem mieszkalnym o pow. około

164 m⁽²⁾ i budynkiem gospodarczym o pow. 110 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy dla K. w K. Zamiejscowy Wydział VII Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi KW nr (...).

W wyniku przeprowadzonego przez Wydział (...) Akademii (...) w K. w 2007 r. przeglądu ekologicznego lotniska K. – B., koniecznym okazało się utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska K. – B.. W efekcie, w dniu 25 maja 2009 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr (...), która weszła w życie w dniu 11 lipca 2009 r. (Dziennik Urzędowy Województwa (...) nr (...) z 2009 r. poz. 2693) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska K.–B., zarządzanego przez stronę pozwaną.

Zgodnie z § 5 w/w uchwały w obszarze ograniczonego użytkowania (o.o.u.) wprowadzono się następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenów:

1) w strefie A – zakaz lokalizowania i budowy:

a) nowych obiektów zabudowy mieszkaniowej jedno- i wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej i zamieszkania zbiorowego, zabudowy mieszkaniowo-usługowej, szpitali, domów opieki społecznej, oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, lokalizacji terenów rekreacyjno-wypoczynkowych poza miastem,

b) zakaz zmiany funkcji budynków z niemieszkalnych na mieszkalne;

2) w strefie B – zakaz lokalizowania i budowy nowych obiektów szpitali, domów opieki oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży;

3) w strefie C – zakaz lokalizowania i budowy nowych obiektów zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży – działających w porze nocnej. Natomiast § 6 uchwały stanowi, że w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów, a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi.

Działka nr ewid. nr (...) obręb M. zlokalizowana jest wewnątrz o.o.u. utworzonego dla lotniska K.-B. w strefie A tego obszaru.

Sąd Okręgowy ustalił, że budynek położony na działce nr (...) jest zamieszkiwany przez powoda. W zakresie wymaganej izolacyjności akustycznej zgodnie z obowiązującą od końca 2015 r. normą PN-B- (...) -3:2015 przegrody budowlane zewnętrzne budynku nie wymagają robót budowlanych i spełniają wymagania normowe w zakresie tłumienia akustycznego i ochrony przed hałasem generowanym od lotniska K.-B..

W zakresie obliczeń wymaganej izolacyjności akustycznej dla zewnętrznej stolarki okiennej i drzwiowej budynku powoda:

- dla stolarki okiennej, której średni udział powierzchni przeszklenia w powierzchni ściany wynosi do 25%, spełniają one wymagania i nie muszą być wymieniane. Warunki te są spełnione jedynie, gdy okna są zamknięte. Budynek jest wentylowany grawitacyjnie, dlatego też przy zamkniętych oknach musi być zapewniony nawiew przez nawiewniki okienne. Istniejące okna należy wyposażyć w nawiewniki okienne z łącznikiem akustycznym i okapnikiem o wskaźniku izolacyjności akustycznej $D_{n,e,A2} \geq 38 \text{ dB}$

- dla okien, których średni udział powierzchni przeszklenia w powierzchni ściany wynosi powyżej 25% warunek normowy nie jest spełniony i istniejące okna, drzwi balkonowe, należy wymienić na okna i drzwi balkonowe o wymaganej izolacyjności normowej $R_{a,2} = 28 \text{ dB}$. Dodatkowo okna należy wyposażyć w nawiewniki o wskaźniku izolacyjności akustycznej $D_{n,e,A2} = 38 \text{ dB}$.

Całkowity koszt wymiany istniejącej stolarki w budynku powoda, na stolarkę o podwyższonej izolacyjności akustycznej i montaż nawiewników wynosi 9.674,54 zł brutto.

W związku z obowiązywaniem uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r. doszło do spadku wartości rynkowej działki nr (...) należącej do powoda. Wartość szkody związanej ze spadkiem wartości nieruchomości przy uwzględnieniu jej położenia i oddziaływania lotniska w B. przed wprowadzeniem strefy ograniczonego użytkowania wyniosła 103.609 zł – vide w szczególności wyliczenie w tabeli str. 18 opinii uzupełniającej biegłej E. H. z dnia 25.04.2016 r. (k. 280).

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie dokumentów, których treść nie była przez strony kwestionowana oraz w oparciu o opinie biegłych.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie zostały wykonane rzetelnie, profesjonalnie i fachowo, a wnioski z nich płynące są jasne i zrozumiałe. Biegli nadto w sposób przekonujący odnieśli się do zarzutów do opinii zgłaszanych przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy oddalił pozostałe wnioski dowodowe, bo istotne okoliczności sprawy zostały dostatecznie ustalone na podstawie przeprowadzonych dowodów (art. 217 §2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 2 maja 2012 r.); w szczególności dotyczy to wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego biegłego ds. szacowania wartości nieruchomości.

Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód oparł roszczenie odszkodowawcze z tytułu ograniczenia sposobu korzystania ze stanowiącej jego własność nieruchomości położonej w M. i obniżenia wartości tej nieruchomości na przepisie art. 129 ust. 1 i 2 w zw. z art. 136 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Przesłanką roszczenia odszkodowawczego z art.129 ust. 2 jest poniesienie szkody w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, polegającej między innymi na obniżeniu wartości nieruchomości. Chociaż definicja szkody nie została zawarta w ustawie - Prawo ochrony środowiska, z art. 129 ust. 1, 2 i 3 UPOŚ wynika, że właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługuje rzeczowe prawo do nieruchomości mogą żądać wykupienia nieruchomości lub jej części albo odszkodowania za poniesioną szkodę, która obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości oraz - stosownie do art. 136 ust. 3 UPOŚ - koszty poniesione w celu wypełnienia wymagań technicznych dotyczących istniejących budynków do stanu zapewniającego właściwy klimat akustyczny, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie. Funkcjonalne rozumienie art.129 ust. 2 ustawy POŚ przemawia za przyjęciem, że zrekompensowanie tych wydatków, jako zmierzających do likwidacji ujemnych następstw dozwolonego natężenia hałasu, należy do zakresu jego regulacji, ponieważ uznaje za szkodę, podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 UPOŚ, także poniesione koszty rewitalizacji akustycznej budynków bez potrzeby rozstrzygnięcia o istnieniu obowiązku przeprowadzenia prac dostosowawczych.

W odniesieniu do żądań powoda zasądzenia odszkodowania tytułem zmniejszenia wartości nieruchomości Sąd Okręgowy wskazał, że odszkodowanie przewidziane w art. 129 ust.2 ustawy POŚ, należy się w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie przysługuje za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkodą, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkodą ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkodą taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuży na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkodą nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący).

Poza sporem pozostaje okoliczność, że nieruchomości powoda znajduje się w o.o.u. Nieruchomość ta usytuowana jest w strefie A o.o.u., która wprowadza ograniczenia w postaci zakazu lokalizowania i budowy: nowych obiektów zabudowy mieszkaniowej jedno i wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej i zamieszkania zbiorowego, zabudowy mieszkaniowo-usługowej, szpitali, domów opieki społecznej oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, lokalizacji terenów rekreacyjno-wypoczynkowych poza miastem oraz zakazu zmiany funkcji budynków z niemieszkalnych na mieszkalne.

Wprowadzenie o.o.u. ze względu na spodziewany poziom hałasu lotniczego bez wątpienia powoduje, że właściciele nieruchomości położonych w jej granicach, w tym także powód musi liczyć się z odpowiednimi niedogodnościami tak w sposobie zagospodarowania nieruchomości, jak i w sposobie ich użytkowania, co w efekcie powoduje zawężenie granic prawa własności wskazanych podmiotów. Hałas jaki związany jest z bliskością lotniska K. – B. wpływa nadto na klimat akustyczny budynku mieszkalnego powoda.

W tym kontekście podnieść należy, iż nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut strony pozwanej, zgodnie z którym zasądzeniu na rzecz powoda kosztów związanych z zapewnieniem właściwego klimatu akustycznego stoi na przeszkodzie okoliczność, że powód dotychczas takich kosztów jeszcze nie poniósł. Ustawodawca użył co prawda w art. 136 ust. 3 u.p.o.ś. określenia także koszty poniesione, co mogłoby wskazywać na koszty już wydatkowane w celu wypełnienia wymagań technicznych. Jednak odwołanie się do art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. oraz słowo także wskazują, że jest to tylko jedna ze szkód, które podlegają naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. Przy dokonaniu wykładni ww. przepisu Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że celem uregulowań art. 129 i 136 u.p.o.ś. jest ułatwienie osobom poszkodowanym w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania dochodzenia roszczeń odszkodowawczych. W efekcie uzasadniony wydaje się być wniosek, że wskazanie na koszty poniesione w celu spełnienia wymagań technicznych przez istniejące budynki miało wyeliminować spory co do objęcia tych kosztów obowiązkiem naprawienia szkody. W ocenie Sądu Okręgowego, art.136 ust. 3 u.p.o.ś. nie można zatem traktować jako zawężającego zakres odszkodowania wskazany w art. 129 ust. 2 ww. ustawy. Taki wniosek płynie również z uregulowania zawartego w art. 363 § 1 k.c., który daje poszkodowanemu kompetencję do wyboru pomiędzy przywróceniem stanu poprzedniego, a zapłatą kwoty pieniężnej, przy czym ustawa nie przewiduje, aby warunkiem wypłaty kwoty pieniężnej było uprzednie przywrócenie stanu poprzedniego przez poszkodowanego. Obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa 1156/12, LEX nr 1293686).

Sąd Okręgowy na podstawie opinii biegłego R. M. (1) ustalił, że przegrody zewnętrzne budynku powoda nie wymagają robót budowlanych i spełniają wymagania normowe w zakresie klimatu akustycznego. Jednakże zewnętrzna stolarka okienna i drzwiowa budynku w pomieszczeniach mieszkalnych wymagań normowych nie spełnia i konieczne jest wyposażenie istniejących okien w nawiewniki okienne z łącznikiem akustycznym (w przypadku stolarki okiennej, której średni udział powierzchni przeszklenia w powierzchni ściany wynosi do 25%) oraz wymiana na stolarkę o podwyższonej izolacyjności akustycznej (w przypadku okien, których udział w powierzchni przeszklenia w powierzchni ściany wynosi powyżej 25 %) celem zapewnienia skutecznego tłumienia akustycznego i ochrony przed hałasem generowanym przez lotnisko K. – B..

Powód musi zatem ponieść koszty związane zakupem i montażem nawiewników oraz częściową wymianą stolarki na taką o podwyższonej izolacyjności akustycznej celem wypełnienia wymagań technicznych nieruchomości związanych z hałasem i akustyką w kwocie 9.674,54 zł.

Ponadto doszło do zmniejszenia wartości nieruchomości stanowiącej własność powoda na skutek utworzenia o.o.u. uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r. i ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości w wyliczonej przez biegłą E. H. wysokości 103.609 zł.

Wysokość szkody poniesionej przez powoda wynosi łącznie 113.283,54 zł i kwota ta podlegała zasądzeniu od strony pozwanej na rzecz powoda z odsetkami od 21 lipca 2011 r., to jest od dnia następnego po dniu doręczenia stronie

pozwaney odpisu pozwu, mając na względzie, iż strona pozwana wezwana została do zapłaty należności dochodzonej pozwem z chwilą jego doręczenia i od dnia następnego pozostaje w zwłoce z zapłatą dochodzonej należności (art. 455 w związku z art. 481 §1 i 2 k.c.).

Od zasądzonej na rzecz powoda kwoty za okres do dnia 31 grudnia 2015 r. zasądzono odsetki ustawowe, zgodnie z art. 481 § 2 zd. 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r.) w zw. z art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830). Za okres poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie przewidziane w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od tej daty.

Mając na względzie, że powództwo zostało uwzględnione jedynie w części o kosztach orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód dochodził zasądzenia od strony pozwanej kwoty 358.200,00 zł, natomiast zasądzono na jego rzecz kwotę 113.283,54 zł – zatem powód wygrał w 32 %, a przegrał w 68 %.

Koszty procesu Sąd Okręgowy stosunkowo rozdzielił w oparciu o powyżej wskazane proporcje, w jakich każda ze stron sprawę wygrała.

Koszty powoda to: wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 7.200 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, łącznie 7.217,00 zł.

Koszty strony pozwanej to: wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 7.200,00 zł oraz opłata za złożenie pełnomocnictwa – 17 zł, czyli łącznie 7.217,00 zł.

Łącznie wysokość kosztów postępowania wynosi 14.432,00 zł, z czego powód winien ponieść kwotę 4.618,24 zł, a strona pozwana 9.813,76 zł. Zasądzeniu – na rzecz strony pozwanej - podlega zatem różnica w kwocie ok. 5.195,00 zł

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzekł Sąd Okręgowy na zasadzie art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1, ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążając strony obowiązkiem ich uiszczenia stosownie do wyniku procesu. Na koszty te składają się opłata należna od uwzględnionej części powództwa w kwocie 5.665 zł oraz wydatki związane z wynagrodzeniem biegłych w łącznej kwocie 14.901,95 zł.

Apelację od wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w części, to jest:

1. w punkcie I w ponad kwotę 9.674,54 zł z ustawowymi odsetkami od 22 lutego 2018r., to jest zaskarżyła wyrok co do zasądzonych w punkcie I kwot:

a) 103.609 zł z ustawowymi odsetkami od 21 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2015 r. i dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty zasądzonej tytułem odszkodowania za spadek wartości nieruchomości,

b) 6.636 zł tytułem zasądzonych ustawowych odsetek od kwoty 9.674,54 zł (należność główna z tytułu rewitalizacji akustycznej) skapitalizowanych od 21 lipca 2011 r. do 31 grudnia 2015r. i dalszych ustawowych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia skapitalizowanych od ww. kwoty 9.674,54 zł od 1 stycznia 2016 r. do 22 lutego 2018 r. (do dnia wyrokowania),

2.w punkcie III ponad zasądzoną kwotę 5.190 zł,

3.w punkcie IV w całości.

Strona pozwana zarzuciła:

I. naruszenie przepisów postępowania to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na:

1. naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez błędną ocenę opinii biegłej E. H. polegającą na uznaniu, iż ww. opinia sporządzona na okoliczność ustalenia wysokości szkody związanej ze spadkiem wartości nieruchomości powoda została sporządzona w sposób rzetelny, fachowy i kompletny, a tym samym może stanowić podstawę wyrokowania w sprawie, a to w sytuacji gdy przeczą temu następujące uchybienia popełnione przez biegłą przy sporządzaniu opinii:

a) zastosowanie przez biegłą metody analizy statystycznej do ustalenia wartości szkody, podczas gdy metody statystyczne mogą być stosowane jedynie w przypadku badania zjawisk masowych i nie są odpowiednie do obliczania wartości takich nieruchomości (lub spadku ich wartości), które są niestandardowe i z uwagi na ich indywidualny charakter nie występują powszechnie/masowo na rynku

b) poddanie przez biegłą transakcji rynkowych przyjętych w opinii do porównania sztucznej estymacji matematycznej i przyjęcie teoretycznego założenia, iż transakcje o najniższej cenie transakcyjnej dotyczą nieruchomości posiadających wszystkie najgorsze cechy, zaś transakcje dotyczące nieruchomości z najwyższą ceną transakcyjną dotyczą nieruchomości o najlepszych cechach, podczas gdy takie założenia nie mogą być czynione przez biegłą, są nieprawidłowe i wpływają na błędne obliczenie różnicy pomiędzy najmniejszą ceną estymowaną, a najwyższą ceną estymowaną,

zaś powyższe skutkowało błędnym ustaleniem faktycznym przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia co do oszacowania wartości nieruchomości powoda i ewentualnego spadku jej wartości w związku lokalizacją nieruchomości w strefie A o.o.u. ustanowionej dla lotniska;

2. brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego – ww. opinii biegłej sądowej E. H. co przejawiało się w pominięciu przez Sąd I instancji okoliczności, iż:

a) nieruchomość powoda zarówno w dacie wejścia w życie uchwały wprowadzającej o.o.u., jak i w dniu wyrokowania była obciążona ograniczonym prawem rzeczowym - prawem użytkowania nieruchomości przez J. K. (1) i J. K. (2), a tym samym, iż okoliczność ta ma wpływ na wysokość szkody z tytułu spadku wartości nieruchomości, co w efekcie doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd I instancji, iż szkoda dotycząca spadku wartości nieruchomości wynosi kwotę 103.609 zł i winna ona być ustalona w stosunku do nieruchomości powoda bez uwzględnienia obciążającego nieruchomość prawa dożywocia,

b) opinie nie naruszają art.156 ust. 3 i 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami, podczas gdy sporządzone przez biegłą opinie zostały sporządzone wcześniej niż na rok przed dniem wyrokowania i nie zostały przez biegłą zaktualizowane, a tym samym opinie te obecnie nie mogą być podstawą wyrokowania, bowiem nie spełniają wymagań przewidzianych ww. przepisami,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

1. naruszenie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w związku z § 5 pkt 2 i 3 uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że przepis uchwały wprowadza ograniczenie zabudowy i korzystania z nieruchomości położonych w strefie A o.o.u. w zakresie zabudowy jednorodzinnej, podczas gdy ww. uchwała w strefie A wprowadza jedynie ograniczenia dotyczące: 1/. zakazu lokalizowania i budowy nowych obiektów zabudowy mieszkaniowej jedno i wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej i zamieszkania zbiorowego, zabudowy mieszkaniowo - usługowej, szpitali, domów opieki oraz zabudowy związanej ze stałym i wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, lokalizacji terenów rekreacyjno - wypoczynkowych poza miastem 2/. zakazy zmiany funkcji budynków z niemieszkalnych na mieszkalne; uchwała natomiast nie wprowadza ograniczeń co do jakiegokolwiek zabudowy; tym samym gospodarcze wykorzystanie przedmiotowej nieruchomości jest możliwe co winno znaleźć przełożenie na sposób wykonania przez biegłą E. H. opinii w sprawie,

2. naruszenie art. 129 ust. 2 i art. 136 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z art. 361 k.c. poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że szkoda z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości powoda oraz szkoda z tytułu koniecznych nakładów na rewitalizację akustyczną budynku powoda, pozostają bez wzajemnego na siebie wpływu, gdy tymczasem roszczenia te są powiązane ze sobą, wskutek czego doszło w sprawie do podwójnego (dwukrotnego) rekompensowania uszczerbku majątkowego na rzecz powoda z tytułu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego budynku, a przez to naruszenia zasady prawa cywilnego *compensatio lucri cum damno* obowiązującej przy miarkowaniu odszkodowania, w myśl której wszelkie korzyści o jakie poszkodowany ewentualnie wzbogacił się w następstwie zdarzenia powodującego szkodę, należy zaliczyć na poczet odszkodowania,

3. naruszenie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. poprzez ich błędną interpretację polegającą na uznaniu, iż jeżeli wysokość szkody została ustalona według cen z 8 grudnia 2014 r., to tak ustalona wysokość szkody nie rekompensuje powodowi także ewentualnej szkody z tytułu opóźnienia w zapłacie świadczenia pieniężnego i konieczne jest zasądzenie odsetek od dnia wezwania do zapłaty, to jest od 21 lipca 2011 r., podczas gdy prawidłowo powinno zostać uznane, iż jeżeli wysokość szkody została ustalona według cen z dnia grudnia 2014 r., zaś biegła potwierdziła ostatni raz swojej wyceny na rozprawie w dniu 22 listopada 2016 r., to tak ustalona wysokość szkody rekompensuje powodowi w całości także ewentualną szkodę z tytułu opóźnienia w zapłacie świadczenia pieniężnego na 22 listopada 2016r. niezasadne jest zasądzenie przez Sąd I instancji odsetek za opóźnienie w zapłacie co najmniej za okres od 21 lipca 2011 r. do 22 listopada 2016 r., zaś powyższe doprowadziło do wadliwego zastosowania przez Sąd I instancji art. 455 k.c.; nadto pozwana zarzuca, iż gdyby Sąd I instancji na ostatniej rozprawie w dniu 22 lutego 2018 r. nakazał prawidłowo zaktualizować dokonaną wycenę to odsetki należałyby się powodowi dopiero od dnia 22 lutego 2018 r. (to jest od dnia wyrokowania), podobnie zdaniem strony pozwanej Sąd Okręgowy winien był zasądzić odsetki od należności zasądzonych z tytułu rewitalizacji akustycznej, to jest winien był je zasądzić dopiero od dnia wyrokowania do dnia zapłaty - z tej też przyczyny strona pozwana zaskarżyła wyrok także w części dotyczącej odsetek od rewitalizacji akustycznej.

W rezultacie strona pozwana wniosła:

1. na podstawie art. 380 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. w związku z art. 290 k.p.c. dopuszczenie przez Sąd II instancji dowodu z opinii nowego (innego) biegłego sądowego ds. szacowania wartości nieruchomości na okoliczność ustalenia czy wprowadzenie zakazu lokalizowania i budowy nowych obiektów szpitali, domów opieki oraz zabudowy związane ze stałym i wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży w miejscu położenia nieruchomości powoda (zgodnie z uchwałą wprowadzającą (...) strefę A) skutkowało zmniejszeniem wartości nieruchomości powoda, przy czym biegły winien opinię sporządzić przy przyjęciu hipotetycznego założenia, iż zasądzone prawomocnie w postępowaniu na rzecz powoda koszty z tytułu rewitalizacji akustycznej zostały przez powoda poniesione w całości, a tym samym, iż wszystkie prace niezbędne do rewitalizacji akustycznej nieruchomości powoda wskazane w opinii sporządzonej w sprawie przez biegłego R. M. (1) zostały przez powoda prawidłowo wykonane; biegły winien również uwzględnić obciążające nieruchomość powoda prawo użytkowania,

2. zmianę wyroku:

a) w punkcie I w zaskarżonej części poprzez oddalenie w całości powództwa o zapłatę odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości i oddalenie powództwa w części zasądzonej odsetki za opóźnienie w zapłacie kwoty 9.674,54 zł tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej od dnia 21 lipca 2011 roku do dnia 22 lutego 2018 roku,

b) w punkcie III poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego w pozostałej części wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego wg norm przepisanych,

c) w punkcie IV poprzez jego uchylenie,

3. zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego,

ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Na rozprawie apelacyjnej strona pozwana cofnęła apelację w zakresie punktu III wyroku oraz punktu IV wyroku w zakresie nakazania pobrania od powoda z zasądzonego roszczenia nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Przed rozpoczęciem analizy poszczególnych zarzutów apelacji należy wskazać, iż w punkcie I Sąd Apelacyjny na podstawie art. 392 § 2 kpc umorzył postępowanie apelacyjne w zakresie w jakim strona pozwana cofnęła apelację.

Przechodząc do omówienia apelacji w podtrzymanym przez stronę pozwaną zakresie wskazać należy, iż jest ona bezzasadna, a Sąd Apelacyjny podziela dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, znajdującą podstawę w dyrektywach oceny dowodów zawartych w treści art. 233 § 1 k.p.c., oraz ustalony stan faktyczny i przyjmuje je za własne.

Sąd Apelacyjny podziela także wnioski wyprowadzone przez Sąd Okręgowy na podstawie ustalonego stanu faktycznego.

W związku z tym, że prawidłowe zastosowanie przepisów prawa materialnego może nastąpić dopiero w razie poczynienia niewadliwych ustaleń faktycznych, to w pierwszej kolejności należało skoncentrować się na zbadaniu zasadności zarzutów naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego odnoszących się do przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego i oceny zgromadzonego materiału procesowego.

I tak, nie można podzielić zarzutów dotyczących opinii biegłej E. H., co z kolei oznaczało, że bezzasadny był wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Sąd Apelacyjny podziela wnioski Sądu Okręgowego, że opinia została sporządzona w sposób fachowy, rzetelny i kompletny. Nie można uznać za uzasadniony zarzutu apelacji, że biegła do ustalenia wartości szkody zastosowała wadliwą metodę analizy statystycznej. Jakkolwiek rację ma strona pozwana twierdząc, że przedmiot oceny – nieruchomość powoda ma charakter i cechy indywidualne, to nie oznacza to, że przedmiotem oceny jest rzecz niestandardowa, która nie występuje powszechnie/masowo na rynku. Wprost przeciwnie, nieruchomość powoda, pomimo niewątpliwych cech indywidualizujących, jest typową, jakich wiele występuje na ww. terenie. Fachowość i rzetelność opinii biegłej została potwierdzona wyborem dużej ilości nieruchomości jako materiału badawczego. Oceniając sposób wyboru ww. nieruchomości przez biegłą z punktu widzenia ogólnej wiedzy i doświadczenia życiowego należy potwierdzić prawidłowość ww. wyboru. Nieruchomości, które zostały wybrane przez biegłą znajdują się w gminie, w której znajduje się nieruchomość powoda lub w sąsiednich gminach.

Nie można też uznać, że założenia czynione przez biegłą, których celem było uzyskanie maksymalnie precyzyjnego wyniku spadku wartości były wadliwe. Biegła wprowadzała do procesu obliczeń współczynniki korekty uzasadniające obniżenie lub podwyższenie wpływu danego czynnika na ogólną wartość nieruchomości powoda.

Co do zarzutu braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w obliczu argumentu, iż nie zostało przez Sąd Okręgowy uwzględnione, że nieruchomość powoda zarówno w dacie wejścia w życie uchwały wprowadzającej o.o.u., jak i w dniu wyrokowania była obciążona ograniczonym prawem rzeczowym - prawem użytkowania nieruchomości przez J. K. (1) i J. K. (2), co według strony pozwanej ma wpływ na wysokość szkody z tytułu spadku wartości nieruchomości i co w efekcie miało doprowadzić do błędnego uznania przez Sąd I instancji, iż szkoda dotycząca spadku wartości nieruchomości wynosi kwotę 103.609 zł, w sytuacji gdy według strony pozwanej winna ona być ustalona w stosunku do nieruchomości powoda bez uwzględnienia obciążającego nieruchomość prawa dożywocia, to wskazać należy, że według Sądu Apelacyjnego przy ustalaniu poziomu utraty wartości danej nieruchomości nie powinno się brać pod uwagę obciążenia nieruchomości przez właściciela prawem dożywotniego użytkowania nieruchomości przez inne osoby. Ustanowienie przez właściciela na rzecz osób trzecich prawa

dożywotniego korzystania z nieruchomości musi być neutralne dla strony pozwanej jako podmiotu zobowiązanego do zapłaty odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości. Strona pozwana nie może ponosić żadnych negatywnych konsekwencji z tego tytułu, ale nie może również skorzystać z tego, że nieruchomość została obciążona prawem dożywocia na rzecz osób trzecich. Inaczej rzecz ujmując, gdyby nieruchomość nie była w żaden sposób obciążona to powód sprzedając nieruchomość po cenie rynkowej i dodając do uzyskanej kwoty wartość zasądanego odszkodowania uzyskałby kwotę równą szacowanej wartości nieruchomości, gdyby nie została ona objęta ograniczeniami wynikającymi z ustanowienia o.o.u. Można uznać za uzasadnione założenie, że zbycie nieruchomości obciążonej prawem dożywocia prowadziłoby do uzyskania niższej ceny, ale będzie rzeczą powoda, czy podejmie decyzję o zbyciu nieruchomości w takich okolicznościach.

Nie można także zgodzić się z zarzutem, że data sporządzenia opinii wyklucza jej wykorzystanie w sprawie z uwagi na treść art.156 ust. 3 i 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Strona pozwana nie podnosiła tego zarzutu w toku postępowania przed Sądem Okręgowym. Owszem, strona pozwana domagała się przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego, ale nie wskazywała, że co najmniej współprzyczyną ww. wniosku jest okoliczność, iż opinia została sporządzona w okresie ponadrocznym. Ma to o tyle znaczenie w sprawie, że Sąd Okręgowy uwzględnił tego typu wnioski strony pozwanej. Jako przykład należy wskazać, że gdy już po zamknięciu rozprawy strona pozwana złożyła wniosek o otwarcie zamkniętej rozprawy i dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego do spraw budownictwa, to Sąd Okręgowy uwzględnił ww. wniosek. Ponadto, strona pozwana nie wskazała w jaki sposób ww. okoliczność wpływa na ustalenia Sądu Okręgowego.

Nie można się także zgodzić z zarzutami apelacji dotyczącymi naruszenia przepisów prawa materialnego.

I tak, nie można zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w związku z § 5 pkt 2 i 3 uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że przepis uchwały wprowadza ograniczenie zabudowy i korzystania z nieruchomości położonych w strefie A o.o.u. w sposób zmniejszający wartość nieruchomości powoda. Strona pozwana zarzuca, że ograniczenia o.o.u. nie dotyczą nieruchomości powoda, który może nadal wykorzystywać nieruchomość. Zgodnie z art.129 ust.2 ustawy Poś przesłanką uzyskania odszkodowania jest ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Przyjąć należy, że do uprawnień właściciela należy prawo do wybudowania nowego budynku w miejsce, czy obok dotychczasowego – działka liczy 31 arów, a zatem możliwe byłoby wybudowanie na niej drugiego domu. Tymczasem po uchwaleniu o.o.u. nie jest to możliwe, co w sposób zasadniczy wpływa na zmniejszenie wartości nieruchomości. Gdyby bowiem powód chciał zbyć nieruchomość, to jej nabyciem nie będą zainteresowane podmioty, które chciałyby na działce wybudować nowy dom w miejsce istniejącego. Powód nie będzie mógł również zmienić przeznaczenie wybudowanego na działce budynku gospodarczego. W rezultacie nie można uznać, aby Sąd Okręgowy wadliwie uznał, że w sprawie zostały spełnione przesłanki z art.129 ust.2 ustawy POŚ.

Nie można także zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 129 ust. 2 i art. 136 ust. 3 ustawy POŚ w związku z art.361 k.c. poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że szkoda z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości powoda oraz szkoda z tytułu koniecznych nakładów na rewitalizację akustyczną budynku powoda, pozostają bez wzajemnego na siebie wpływu, gdy tymczasem roszczenia te są powiązane ze sobą, wskutek czego doszło w sprawie do podwójnego (dwukrotnego) rekompensowania uszczerbku majątkowego na rzecz powoda z tytułu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego budynku. Odszkodowanie z tytułu ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska w wyniku ustanowienia o.o.u. ustalane jest i wypłacane jako finansowy ekwiwalent skutków wpływu ustanowienia o.o.u. (i ograniczeń wprowadzonych ustanowieniem o.o.u.) na możliwość dotychczasowego korzystania z nieruchomości przez właściciela. Natomiast koszt dostosowania budynku do obowiązujących na terenie o.o.u. wymagań technicznych to finansowy ekwiwalent nakładów, które musi ponieść właściciel, aby spełnił wymogi techniczne budynków obowiązujące na terenie o.o.u. W argumentacji strony pozwanej pomijana jest zasadnicza kwestia przyczyny ustanowienia o.o.u. Otóż o.o.u. ustanawiany jest wówczas, gdy nie występuje inna możliwość dotrzymania standardów jakości środowiska poza terenem zakładu lub obiektu, a dany zakład lub obiekt zalicza się do grupy przedsięwzięć wymienionych w art.135 ust.1 ustawy (...). Inaczej rzecz ujmując, gdyby strona pozwana prowadziła przedsięwzięcie nie wymienione w ww. przepisie i w wyniku jej działalności dochodziłoby do naruszenia

standardów jakości środowiska poza terenem jej zakładów/obiektów to osoby mieszkające na terenach, na których doszło do naruszenia jakości standardów środowiska wskutek działalności strony pozwanej miałyby roszczenia o charakterze publicznoprawnym, jak i cywilnoprawnym. Mogłyby się bowiem domagać, aby strona pozwana ograniczyła oddziaływanie na środowisko i przywróciła środowisko do stanu właściwego – por. art.362 ustawy (...) (por. także ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, tj. Dz.U. z 2018, poz.954). Osoby takie mogłyby także wystąpić z roszczeniem negatoryjnym – por. art.322 i nast. ustawy (...) (w szczególności art.322, art.323 ust.1 i art.325). Tymczasem powód i inne osoby będące w podobnej sytuacji nie mogą domagać się od strony pozwanej zaniechania naruszania standardów jakości środowiska z tej przyczyny, że ustawodawca zezwolił określonym podmiotom na prowadzenie działalności z naruszeniem standardów jakości środowiska z uwagi na przedmiot tej działalności – do grupy takich przedsięwzięć zaliczane są nie tylko lotniska, ale także (np.) oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów.

Z tej przyczyny, jeżeli uchwała o ustanowieniu o.o.u. wprowadza określone warunki techniczne budynków, które muszą zostać spełnione, to zgodnie z art.136 ust.2 ustawy POŚ koszty, które musi ponieść właściciel, aby dostosować budynek do ww. wymogów stanowią element szkody właściciela budynku, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że dostosowanie budynku do ww. wymogów technicznych wpływa na wartość nieruchomości w sposób inny, aniżeli przyjęcie, że po dostosowaniu budynku do ww. wymogów technicznych właściciel nie będzie już musiał ponosić ww.kosztów po raz kolejny.

Nie można także podzielić zarzutu naruszenia art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c, co w efekcie doprowadziło Sąd Okręgowy do zasądzenia odsetek od daty wskazanej jako termin zapłaty w wezwaniu do zapłaty, a nie od daty wydania wyroku.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela argumentację przedstawioną w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego wK. z 15 stycznia 2018 r.,(...) w którym wskazano, że roszczenia z art.129 i nast. ustawy POŚ należy zaliczyć do tzw. roszczeń bezterminowych, których termin spełnienia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania i których wymagalność zależy od uprzedniego wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia.

W rezultacie oznacza to, że zgodnie z dyspozycją art.455 kc świadczenie takie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Od tego momentu wierzyciel ma prawo żądać odsetek ustawowych za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. W orzecznictwie podkreśla się, że prawidłowe zastosowanie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz art. 363 § 2 k.c. zależne jest od okoliczności danej sprawy, a sądy orzekające winny stosować takie rozwiązanie, które w okolicznościach sprawy będzie sprawiedliwe, to jest nie doprowadzi w efekcie do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego ani do rażącego naruszenia interesów zobowiązanego do zapłaty.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w realiach sporu nie można uznać, aby zasądzenie odsetek od dnia wymagalności określonej jako upływ terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty doprowadził do bezpodstawnego wzbogacenia powoda lub rażącego pokrzywdzenia strony pozwanej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 kpc oddalił jako bezzasadną apelację strony pozwanej w części w jakiej strona pozwana podtrzymała apelację.

Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art.98 § 1 i 3 kpc i art.391 § 1 kpc oraz § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015 r.

SSA Teresa Rak SSA Jerzy Bess SSA Paweł Czepiel